

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita B. Matris Teresæ, De lesv Fvndatricis Monasteriorvm Monialivm & Fr. Carmelitarum discalciatorum ex prima regula

Ribera, Francisco de

Moguntiaë, 1603

Cap. XXXVIII. In quo singulares quasdam refert gratias ipsi à Domino factas, quædam secreta cœlestia demonstrando, nec non visionum & reuelationum quarundam effectus, quos in anima operabantur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-43365

ausa fui de sua dolere Maiestate dicendo, ô Domine Deus non tibi sufficit, vt sim in hac misera vita, in qua omnia propter tuum amorem sustineo: & crucior cū te frui non possum, & insuper te abscondis, quomodo hoc tuæ conuenit misericordiæ? Quomodo hoc tuus in me amor sustinere potest? Vtique credo Domine si alioqui possibile esset ego me à te absconderem, sicuti tu te à me abscondis, sed credo quod hoc propter tuum in me amorem minimè permitteres, tu. n. me cū manes & semper me vides. Sed hoc ô Dñe ferendum esse nō videtur quod te abscondis ab illa quæ te in tantum amat. Contigit quod hæc & similia dixerim, non considerando quàm (respectu illius quod promerueram) exiguus fuerit inferni locus quem experta eram. Verum amor fecit vt extra me ipsam raperer, nihilominus eiusmodi proferebam lamentationes, & Dominus patienter sustinuit, sit in æternum benedictus, Amen.

CAP. XXXVIII.

In quo singulares quasdam refert gratias ipsi à Domino factas, quedam secreta cælestia demonstrando, nec non visionum & reuelationum quarundam effectus, quos in anima operabantur.

QVODAM die vesperi cum satis essem indisposita, me excusare volui quo minus orationem facerem: hinc rosarium accepi, vt haberem

berem in quo viua voce occuparer, paulisper sic manēdo, tanto cum impetu rapiebar, vt non potuerim resistere: videbar in cœlo posita, ibique Patrem meum nec non matrem videbam. Dubitabam ne forsitan aliqua esset illusio, licet mihi non videretur: vnde nesciui quid mihi faciendū esset, pudebat enim me illud meo referre Confessario, non quidem per humilitatem meo iudicio, sed ne irriderer: de me dicendo. Ecce aliquis nouus S. Paulus, vel Hieronymus apparuit qui dignus sit secreta cœlestia videre, vel similia, hinc mihi lacrymæ die ac nocte. Tandem licet satis timerem, meo confessario retuli; quia nunquā audebā aliquid ex timore celare, nihilominus plurimū mihi displicuit eiusmodi gratiam manifestare. Qui videndo me magno opere afflictam, multa bona mihi referendo, me consolari conabatur. Prædictam gratiam sæpius mihi Dominus postea præstitit, & multa secreta ostendit. Utinam minimam eorum partem quæ vidi referre possem vt intelligerer. Et primo quantum ad lucem quæ ibidem est, tanta est differentia vt claritas solis in eius comparatione obscura videatur. Eo nostra non pertingit imaginatio, vt illam describere possit, aut demonstrare quomodo lux illa sit, omnes enim sensus gaudebant, & tanta cum suauitate delectabatur vt illam exprimere minime possim, vnde iudico melius fore, vt de eo taceam fui in illa suauitate alia vice vltra horam cum Dominus secreta mirabilia mihi demonstraret, & videtur quod à me non

non discesserit, dicendo: Considera filia quanta sint, quæ illis qui contra me sunt dimitto, & non intermittas quin illis hoc dicas. O Domine De^o quam parum ipsis mea proderunt verba, qui per mala ipsorum opera sunt excæcati, nisi tua diuina Maiestas illos illuminauerit, nonnulli tamen ô Domine quos tu illuminare dignatus es, multum ex cognitione magnitudinis tuæ profecerunt. Sit nomen tuum in æternum benedictum. Maximæ profecto sunt gratiæ quas Dominus illis concedit qui eiusmodi habent visiones, multum enim profunt, & efficiunt vt quis ardua libenter pariat: cum nihil sit in hoc mundo quod illi placeat. Gratiæ verò de quibus modo dixi, non fuerunt, meo iudicio tam magnæ, sicuti illæ quas nunc referam, idque propter maxima bona quæ mihi inde prouenerunt, vna cum quadam in anima mea fortitudine, quæ si singillatim considerentur sunt tam magna, vt nulla cum eisdem fieri possit comparatio. Quodam die in vigilia Pentecostes ad partem quandam declinando vbi quandoque officium dicere solita eram, legere inœpi librum Certosini supra idem festum, & in eodem legendo signa sancti spiritus, quæ habere consueuerunt incipientes, proficientes & perfecti, & manendo in eiusmodi consideratione, magnus mihi euenit impetus, eius causam ignorans, anima mea videbatur à corpore velle separari, eo quod tantum boni capax non esset, impetus in tantum erat excessiuus, vt me iuuare non potuerim: eratque ab

alijs admodum diuersus, naturales vires ita deficiebant, vt neque stare aut sedere potuerim. Eo modo remanendo supra caput meum vidi columbam diuersam & maiorem illis quæ hic sunt, aliæ enim eius non erant ex plumis, sed ex certis conchis mirabilem emittentes splendorem, & per spacium vnus Aue Mariæ volitabat. Ex qua visione remansit anima mea admodum consolata, & ita in Deo absorpta vt nesciuerim præ nimio gaudio quid facere deberé. Sit Dominus in æternum benedictus, Amen.

Alia quadam vice eandem vidi columbã supra caput cuiusdam Patris Sancti Dominici, & eius splendor multum se extendebat, vnde intellexi quod multas animas esset lucraturus, super eundem vidi nostram Dominam aliàs, pallium album extendentem, hic Pater multum iuuat vt hoc monasterium fabricaretur, & in magna vixit pœnitentia & sanctitate, qui dum dies mortis eius appropinquaret vidit præsentem S. Thomam, vt retulit quidam frater, qui tunc ei aderat, post mortem verò aliquoties mihi magna cum gloria apparuit.

Quadam nocte stando in oratione quædam mihi verba Dominus dixit, meam anteactam vitam peruersam in memoriam reuocãdo, ex qua non paruam concepi confusionem & pœnam, & licet cum rigore verba illa prolata nõ fuerint, in me tamen tantam causabant pœnam vt planè consumi viderer, & vnicum eiusmodi verbum plus iuuat eum in finem, vt nosmetipsos cognosca-

noscamus, quam si nos ipsi per multos annos nostram consideraremus miseriam: tunc enim nobis quædam imprimitur veritas, qua nobis nostræ vanitatis affectiones repræsentantur. Post breue inde tempus spiritus meus ita fuit raptus, vt extra corpus esse viderer, vel ad minus vt non sciuerim me in eo viuere, tunc sanctissimam Christi humanitatem vidi, maiori cum gloria quam vnquam ante videram: repræsentauit se mihi per quandam notitiam admirabilem & claram, qualiter erat collocatus in sinu Patris, & quomodo fuerit minime dicere possum. Ex ea visione remansi stupefacta, vt per aliquot dies non potuerim ad me redire. Hanc visionem sæpius vidi, & est meo iudicio omnium maxima, quæ mirabiliter animam purificat, & annihilat omnia huius vitæ desideria.

Alia quadam vice eundo ad communionem vidi oculis animæ multò clarius quam si oculis corporeis vidissem, duos demones in figura abominabili, videbantur cornibus guttur sacerdotis circumdare, nihilominus in eius manibus vidi Dominum cum Maestate. Vnde satis apparebat quod ille sacerdos Dominum offenderat atque in mortali esset peccato.

O Domine Deus quale quæso est spectaculum tuam videre pulchritudinem inter figuras tam horribiles. Ex eiusmodi visione ita fui perturbata, vt nesciuerim quomodo potuerim communicare. Remansi magno cum timore, dubitando num esset visio illa à Deo. Dixit mihi

tunc Dominus, vt pro illo orarem sacerdote, quodque sua Maieſtas hoc permiferit, vt virtutem verborum conſecrationis cognoſcerem, quodque propter malorum vitam minime deſinit eſſe in ſacramento, modo cum debita intentione verba conſecrationis proferantur. Exinde cognoui qualiter ſacerdotes alijs meliores eſſe deberent, quamque ſit horrendum indignè hoc ſuſcipere ſacramentum, & quomodo Dæmonium ſit Dominus animæ in peccato mortali exiſtentis. Ex hac viſione magnam acquiſiui vtilitatem dum cognouerim, quantum Deo debebam, ſit benedictus in æternum.

Quadam vice contigit vt cuidam perſonæ morienti a eſſem, malæ vtique vite prout intellexi, licet in aliquibus vitam emendaſſe videretur, duobus annis infirma permanſit, ſine conſeſſione moritur, mihi aliud nihil perſuadendo, quin ſaluaretur. Attamen interim dum veſtitur, magnam vidi Dæmonum multitudinem, corpus arripiendo, iuſtitiam de eo exercendo, & vngulis ferreis diſtrahendo, verum quâdo cum honore, & ceremonijs ſolitis ad ſepulturam deſertur, & diuinum ſit officium nihil tale apparet. Poſito verò corpore in ſepulchro, magna ſtatim dæmonum adfuit multitudo, vt illud tollerent, quod cum viderem manſi attonita, & diſſimilabam non ſecus ac ſi nihil vidiffem; ex qua viſione apertè gratiam Dei cognoui, qui me à tantis malis liberauit. Circa hanc materiam vt breuior ſim ynũm adhuc referam. Quidam Pater qui

ter qui in hac Prouincia quandoque Prouincialis fuerat moritur in alia Prouincia, in officio Prouincialatus, cui multum ob eius præclaras virtutes & multa opera bona in me collata debebam. Et quia viginti annis in prædicto officio cum cura animarum, quæ solet esse admodum periculosa, vixisset, de eius salute sollicita eram, contuli me ad quoddam oratorium illi offerendo totum illud quod in vita mea bonum licet exiguum fecissem, supplicando, vt sua Maiestas supplere dignaretur quod in purgatorio soluendum restaret, interim dum meliori quo poteram modo Dominum pro ipso orarem, videbatur eius anima ex profunditate terræ prodire, atque in cœlum maxima cum lætitia tendere.

CAP. XXXIX.

Prosequitur singulares gratias sibi à Domino concessas.

QUODAM tempore satis Domino importuna eram, rogando vt cuidam personæ cui multum obligabar & compatiebar, visum iam pæne amissum restitueret, timebam tamen interim ne me Dominus propter peccata mea exaudire dignaretur. Apparuit mihi prout aliàs sæpius manus suæ sinistræ vulnus mihi ostendendo, ex qua manu sua dextera clauum in ea fixum, vnacum carne non sine maximi doloris repræsentatione extrahere videbatur: ex qua visione magnam habui compassionem. Et mihi dixit se facturum quod petieram, & infra octiduum